

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ
SAYI: 36

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ
OCAK 2019

ÖN SÖZ

Özel Egeliler yazıyor!..

Yaşamdaki her şey sözcükler ile başlar: tarih, sanat, müzik, edebiyat, kurallar...

Hisseden, düşünen insanın kalemi hayatı fotoğraflayıp sunar bizlere. Yazmak hayatın fotoğrafçısı olmaktır.

Özel Ege'de her öğrenci düşünce ve hislerini fotoğraflamada da hevesli, mahir bir bireydir. "Okumak, yazmak insanı bin bir gözlü yapar. "Bolahenk" , "hayallerine yetişmeye daha yakın" yazarlarımızın kalemiyle bir sayımızda daha buluşuyor okurlar.

Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

DUYGULAR

Bir varmış bir yokmuş İzmir'de Duygular adında bir köy varmış. Bu köyde yaşayan herkesin duygusu birbirinden farklıymış. Hepsi her zaman iyi anlaşırmış fakat son zamanlarda bazılarının birbiriyle arası bozulmuş. Mutlu adında biri varmış. Adından da anlaşıldığı gibi her zaman mutluymuş ve gülümseyerek dolaşırmış. Mutlu, kendi istese bile hiç üzülemezmiş ve kimsenin kalbini kıramaz, kimseyi üzemezmiş. Köyde Mutsuz adında bir kız da yaşarmış. Bu kız her zaman depresyonda hisseder ve hep kendi kendisiyle konuşarak kendisini üzermiş. Bu arada, Mutlu'yu üzmeye çalışan bir de Sinirli adında bir adam varmış. Aslında son zamanlarda, köyün sakinliği ve huzuru da bu adam yüzünden bozulmuş.

Bir gün Sinirli, Mutlu'nun yanına gidip onu kızdırmak istemiş. Ona ne kadar kötü görüldüğünü söylemiş. Mutlu önce şaşırılmış ve inanamamış. O sırada Mutsuz oradan geçiyormuş ve konuşmaları duymuş. Her zamanki gibi o gün de mutsuz mutsuz dolaşıyormuş ve Mutlu'nun kötü görüldüğünü söyleyen Sinirli'nin haklı olduğunu söylemiş. Sonunda Mutlu da inanmış gerçekten kötü görüldüğüne, hatta kötü olduğuna ve ağlamaya başlamış. Mutlu ağlarken oradan geçen Kaygılı gözlerine inanamamış ve Mutlu'nun ağladığını görünce daha da kaygılı biri oluvermiş. Tam o sırada Neşeli çıkagelmış ve her zamanki neşesi ile dans ederek, zıplayarak geçmiş yanlarından. İşte o anda, Mutlu yeniden mutlu olmuş, gülümsemeye başlamış. Neşeli ve Mutlu kol kola girip dans etmişler. Mutsuz, Sinirli ve Kaygılı onları bir süre öylece izledikten sonra daha fazla dayanamamış ve onlar da kol kola girip dansa kaptırmış kendilerini. Bir anda bütün köy eski neşesine kavuşmuş. Gülme sesleri ve neşeli, coşkulu şarkılar uzaklara kadar gitmiş.

Duygular köyünde, bir gün daha böyle bitmiş. O gün de tüm duygular için sıradan bir günmüş aslında. Bazen biri, bazen diğeri kendini güçlü hissetmiş ve sonra da kendisi dışındaki birinin daha güçlü olduğunu düşünmüş. Bu iniş ve çıkışların gerçek ve normal olduğunu bir kez daha fark eden köy halkı sakin ve huzurluymuş...

DUYGULAR

Çok eski bir tarihte bir krallık varmış. Kral ve kraliçe adalet içinde ülkeyi yönetiyormuş. Bir gün kral ölümcül bir hastalığa yakalanmış. Doktorlar çaresiz kalmış. Kraliçe son çare olarak sarayın büyücüsünü çağırmış. Sarayın büyücüsü kraliçeye aslında kurtulmasının bir yolu olduğunu söylemiş. Karanlık ormanda yaşayan cadının kralı iyileştirebileceğini ancak cadı bu iyilik karşılığında çok ağır bir bedel isteyebileceğini anlatmış.

Kraliçe hemen cadıyı saraya çağırmış. Kralı iyileştirmesi için yardım istemiş. Cadı eliyle krala dokunup bir şeyler mırıldandıktan sonra kral birden eski sağlığına kavuşmuş. Kraliçe mutluluktan havalara uçmuş. Cadı karşılığında kralın tahtını ve sarayını istemiş. Kral bu isteği yerine getiremeyeceğini, halkına bunu yapamayacağını söyleyince cadı çok öfkelenmiş. Kralı lanetlemiş, vakti geldiğinde bir kayıp yaşayacağını söyleyip ortadan kaybolmuş.

Günler geçmiş, kralın dördüz çocuğu olmuş. Kral ziyafet vermiş, halk eğlenceler ve ziyafetle kendinden geçerken cadı saraya gelmiş. Kralın bebeklerinden birini alarak ortadan kaybolmuş. Kral bebeğin birinin kaybolduğunu görünce cadının söylediği aklına gelmiş. Ormanda günlerce aramışlar ama çocuğu bulamamışlar. Çocuklar büyüdükçe her birinin sadece bir duyguya sahip olduğunu görmüş. Kral onları halkından gizleyip sarayda büyütmüş. Bu durumu kimseye anlatamıyormuş. Bir gün çocuklar yaşlı babalarının karşısına çıkıp neden kendilerinin de diğer insanlar gibi olmadıklarını sormuş. Kral da onlara olanları tek tek anlatmış. Kardeşler Öfke, Üzüntü ve Korku cadının kaçırdığı kardeşleri Mutluluk'u bulmaları halinde gerçek bir insan olabileceklerini öğrenmişler.

Karanlık ormana doğru yola koyulmuşlar. Üç kardeş ormanda yürürlerken karşılırlarına yaralı bir aslan çıkmış. Korku hemen saklanmış, Öfke yollarına çıktığı için aslana çok kızmış ve saldırmak istemiş. Fakat Üzüntü aslanın haline acıyarak kardeşlerini sakinleştirmiş ve yardım etmiş. Aslan bu iyilik karşısında kimsenin bilmediği cadının evini tarif etmiş. Kardeşler yollarına devam ederlerken karşılırlarına bu sefer de dev bir canavar çıkmış. Öfke canavara saldırmak isterken Korku güçlerinin bu canavara yetmeyeceğini söylemiş ve kaçarak canlarını kurtarmışlar. Cadının evine geldiklerinde camdan bakmışlar. Kayıp kardeşleri Mutluluk tutsak bir şekilde içerdeymiş. Üzüntü ve

Korku ne yapacaklarını bilemezken Öfke kardeşinin esir olmasına dayanamayıp cadıya saldırmış. Bunu gören Üzüntü ve Korku da ona yardım etmişler. Birlikte cadıyı yenmişler. Mutluluk kardeşleri sayesinde kurtulmuş. Birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlar. Tam o anda lanet bozulup kardeşler bütün duyguları içinde barındıran insanlara dönüşmüşler. Ülkelerine dönüp güzel bir hayat yaşamışlar.

ASYA ARSLAN 7/A

UMUDUN GÜCÜ

Dağların art arda sıralanıp ırmakların çağlayarak aktığı, güneşin sınırsız, yıldızların pırıldayarak parladığı bir ülkede tüm duyguların dostça, kardeşçe yaşadığı bir zamanda hiç umulmadık bir olay olmuş.

Büyük Kraliçe Mutluluk amansız bir hastalığa yakalanmış. Bütün ülke onu iyileştirmek için seferber olmuş. Başta Kral Gurur elindeki bütün imkânları kullanarak kraliçeyi kurtarmak için civar ülkelerden yiyecek, içecek, mücevherler, takılar, hazineler sermiş Mutluluk'un önüne ama ne çare bir türlü iyileştirememiş sevdiceğini. Oğulları Korku ve Heyecan annelerinin hastalığından sonra hiç kimseyle konuşmaz, heyecandan ve korkudan ne yapacaklarını bilemez olmuşlar.

Bütün yaşananlar üstüne sarayda yaşayan Kibir ve Öfke askerleri Kraliçe'nin hastalığını fırsat bilip ülke halkına olmadık eziyeti yapıp onları zindanlara tıkmışlar. Hiç kimsenin yüzünün gülmediği ve artık Kraliçe'nin hiç iyileşemeyeceğini düşündüğü bir anda, sarayda ufak tefek işlere bakan ve ihtiyaç olmadıkça kimsenin aklına gelmeyen İnat bu işin asla böyle sürmemesi gerektiğini düşünerek uzak ülkelerde yaşayan Umut'tan yardım istemeye gitmiş. Olan biteni ona anlatmış. Bütün bu olaylara duyarsız kalmayan Umut, saraya gelmeyi ve Kraliçe Mutluluk'u iyileştirmeyi kabul etmiş. Kraliçe'yi uzun uzun dinleyen Umut ona hayatın çok güzel olduğunu, her şarta ve zorluğa karşı yaşamaya sıkı sıkı sarılması gerektiğini anlatır. Kraliçe, Umut'u dinledikçe ve söylediklerini yaptıkça kendini daha iyi hissetmeye ve çevresindekileri daha çok sevmeye başladığını görmüş ve zamanla iyileşmeye başlamış.

Kral Gurur biricik eşinin iyileşmesiyle bütün ülkede şenlikler düzenlemiş ve her duyguya bu şenliklere katılıp içindeki bütün kötü duygulardan kurtulmalarını emretmiş ve uzak diyarlardan gelen Umut'un aslında her şeyin ilacı olduğunu görmüşler. Korkuyu, heyecanı, kibiri, öfkeyi, gururu bir kenara bırakıp mutluluk ve umutla uzun yıllar birlikte gülümseyerek yaşamışlar.

BEREN KILINÇ 7/B

DOST'UM,

Gözlerinizi evrenin merkezine dikerseniz oradaki soğukluğu görürsünüz. Boşluğu. Neticede evren bizi önemsemiyor. Zaman bizi önemsemiyor. Bu nedenle birbirimize göz kulak olmamız gerekmiyor mu?¹ İnsanların olduğu bir evrende maalesef hayır! Şu an ne düşündüğünüzü duyar gibiyim. "İnsanlara neden bu kadar öfkелisin, ön yargılısın onlara karşı?" diyorsunuz. Birinin acısından, mutluluk duyan bir varlığa niçin öfkeli olmayayım, söyleyin.

İnsanların gerçek yüzünü görmem kısa bir süre içinde gerçekleşti diyebiliriz. Bir kanadı eksik olan serçe gibi geldim dünyaya. Kalbimdeki sorunlar yüzünden ameliyat olmam gerekiyordu. Ya bu ameliyatı olup cüce kalacak ya da olmayıp ölümün huzurlu ellerinde sonsuz bir uykuya dalacaktım.

İnsanların en acımasız oldukları dönemin, çocukluk dönemleri olduğunu düşünüyorum. Ağızlarını açmış, sıradaki kurbanının kim olacağını bekleyen canavarlara benzerler. Yedikleri şeyler de kıldıkları kalplerdir ve içlerinden biri de benim narin kalbimdi. Küçük yaşta, unutulmaz bir şekilde, onların nasıl varlıklar olduğunu anladım. İçimde büyüyen yalnızlığı, cam gibi kırılmış olan kalbimin parçalarını uçurtmamın ipine takıp uçurdum. Birilerine göstermek için yanıp tutuştuğum sevgimi; beni ayakta tutan, tek olan arkadaşım doğaya aktardım. " Doğadaki en değerli, en gelişmiş varlık olan insanı sevmeyen kişi doğayı nasıl sevebilir?" diyorsunuz değil mi? Peki ya birini görünüşünden bağımsız olarak gerçekten nasıl sevebilirsiniz?

1994 yılı, ilkbahar sabahı, hafta sonu.

O gün yataktan kalkmak istememiştim, uyuyormuş gibi yapmak daha cazip gelmişti. Nasıl olsa hafta sonuydu ve hafta sonları yapabileceğim en iyi aktivite yatmaktan ibaretti. Bir süredir babamdan, benim için bir köpek sahiplenmesini istiyordum. Köpek demek arkadaş demekti ve babam bunun benim için ne ifade ettiğini gayet iyi biliyordu. O gün beni yataktan zorla kaldırarak sürpriz bir yere gideceğimizi söyledi. Bunaltıcı ısrarlarım sonrasında bu yerin köpek çiftliği olduğunu öğrenince adeta havalara uçtum. İki gün sürdü ziyaretimiz. İçeride yüzden fazla köpek vardı ve ben hepsini görmek istiyordum. Sonuçta kendime bir arkadaş seçecektim. Her kafesin önünde duruyor, bir arkadaş bulma umudu ile her köpeği inceliyordum. Bu sırada köpeklerin hepsi havlıyor, hoplayıp zıplıyor, en öne gelebilmek için birbirlerini eziyorlardı. Köpek çiftliğinin sorumlusu, benim diğer çocuklar gibi olduğumu sanıp bana bir sürü cins köpek gösteriyordu. Yanıt olarak ince bir ses çıkarıyor ve onu dinlemeden bir sonraki kafese yöneliyordum. Dost'a, köpek çiftliğine olan uzun gezimizin ikinci gününde rastladık. Hasta köpeklerin iyileşme süreci içinde barındıkları kafeslerden birindeydi. Kafesin önüne geldiğimizde. Dost hariç, bütün

¹DavidLevithan adlı yazarın "Her Gün" kitabı

köpekler bize doğru koşarken o başını bile kaldırmadan kafesin köşesinde yatıyordu. İşte o zaman onunla aramda bir benzerlik yakaladım ve en yakın arkadaşım olacağına karar vermiş bulundum. Tiz bir sesle bağırarak onu istediğimi belirttim. Çiftlik sorumlusunun bunu duyunca yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini asla unutamayacağım. Ona göre çiftliğin en çirkin köpeğini sahiplenmiştim ama asıl çirkin olan onun kalbiydi.

Dost ile paylaştığım güzel anılarla birlikte sevilmenin ve sevmenin nasıl bir duygu olduğunu tatmıştım ama bu yalnızca bir sene sürebildi. Ne mi oldu? Bir sabah kalktığım zaman Dost kulübesinde değildi. Dışarı çıkmış olabileceğini, ben eve dönenene kadar da evde olacağını düşündüm fakat yanılmıştım. Eve döndüğüm zaman ilk işim Dost'a bakmak oldu ve o hâlâ gelmemişti. Babam ile birlikte, onu bulmak umuduyla, sokak sokak gezmeye başladık. Bir sokağa girdiğimiz zaman ellerinde sapanlar ve kanlı taşlar tutan çocuklara rastladık. Her hallerinden belli oluyordu ki yine birinin mutluluğuna engel olmuşlardı ve bundan öyle bir zevk alıyorlardı ki... Yokuşu tırmandığımızda karşılaştığımız ilk görüntü Dost'un kanlar içinde uzanan bedeniydi ve ben yine kasırganın ardından harap olmuş yaşlı bir şehre dönüşmüştüm. İnsanlar yine yapacağını yapmış, birkaç dakika sürecek olan mutlulukları uğruna başkasının mutluluğunu yok etmeyi seçmişti. Siz sadece benim nefretimi hak ediyorsunuz, affımı değil...

CEMRESU YENİÇELİ 10/B

HAYVANLAR

Hayvanları severim,
Onları her gün izlerim.
Bazıları memeli,
Kanatlıların yumurtasını yemeli.
Birçoğu hızlı koşar,
Tüm gün av kovalar,
Kimi yırtıcı, kimi otobur,
Umarım hepsi yemeğini bulur.

Çağın Bartu BAYRAM 3/C

MUTLULUK VE TİKSİNTİ

Bir varmış bir yokmuş, eski zamanların birinde çok eski bir krallık varmış. O kadar eskilerde imiş ki bu zamana ne adı ne de şanı kalmış. Bu krallıkta bir prenses de yaşarmış. Bu prenses çok güzelmış. O kadar güzel gözleri, saçları varmış ki onu bir gören bir daha bakarmış. Ancak bu prensesin adı Tiksinti'ymiş. Çünkü bizim bu prenses, kendi güzelliği gibi güzel bakmazmış hayata. Ne görse midesi bulanır, hiçbir şey onu mutlu etmezmiş. Her güzel şeye bir bahane bulur, sevmemek için bir nedeni olurmuş. Yine de herkes onu çok severmiş çünkü prenses bu özelliği ile bir kendisine dar edermiş hayatı, bir de anne ve babasına. Onlar sürekli prensesi mutlu etme yolları arayadursun, o ise " Ay bunun şekli fareye benziyor!", "Yok bu olmaz, bunun kokusu midemi bulandırdı! " gibi sözlerle her şeyi geri çevirir, o kadar refahın ve bolluğun içinde huzuru bulamazmış.

Prensес, halkın içine çıkarken bilinmedik bir şekilde, belki de tanınmamak için fakir köylü kızları gibi eski püskü kıyafetler giyer ve böylece kimse onu tanıyamazmış. Aslında, böylelikle bir şeyi beğenmediğinde kimse onun prenses olduğunu anlamadığından rahatça yüzünü gözünü buruşturabiliyor ve tiksintisini apaçık belli ediyormuş. Satıcılar ya da karşılaştığı insanlar da "Ne olacak! Mutsuz köylü kızı işte! Bunu alacak adam yandı!" diyerek arkasından söylendikleriyle kalıyorlarmış.

Bir sabah prenses, kendine yine köylü kıyafetleri almak için krallığın içinde yapılan pazarlardan birine gitmiş. Pazarda karşısına diğer tezgâhlara oranla minicik olan bir tezgâh çıkmış. Bu tezgâha daha dikkatli bakınca satıcının çok yakışıklı ve uzun boylu biri olduğunu görmüş. Ona ilk görüşte âşık olduğunu düşünmüş bizim prenses ve gidip o tezgâhtan bir sürü kıyafet almış. Bazı elbiseler ona çok çirkin görünse ve tiksinses de oğlana hiç belli edememiş duygularının büyüü altında. Sonra, satıcıya yanında çok fazla miktarda para olmadığını belirtmiş ve yeni kıyafetler geldiğinde onu haberdar etmesini istemiş. Aslında bu, yakışıklı delikanlının yaşadığı yeri öğrenmek için bir taktikmiş. O da

prenses Tiksinti'ye onun yaşadığı krallığın prensesi olduğunu bilmeden kendi evinin yerini tarif etmiş. Prens de buna çok sevinmiş."Arkadaşımı gönderir, elbiselerin geldiği zamanı öğrenirim." demiş. Güle oynaya krallığın yolunu tutmuş. Yolda her nedense, her zaman ona kötü görünen ağaçlar bir anda daha yeşil ve güzel, midesini altüst eden çiçek kokuları bile mis gibi gelivermiş.

Krallıktaki odasına gidince hemen en yakın arkadaşını çağırmış. Bu en yakın arkadaşıyla prenses Tiksinti, bebeklikten beri en yakın arkadaşlarıymış. En yakın arkadaşının adı ise Mutluluk'muş. Aralarında çok fark olmasına, tamamen farklı karakterlerde iki insan olmalarına rağmen, birlikte çok iyi anlaşır, âdeta birbirlerini tamamlarlarmış. Mutluluk, bir kız değil erkekmiş ama bu onlar için hiç sorun değilmiş, kendilerini bildi bileli birbirlerini tanıdıkları için Tiksinti onu da bir kız gibi düşünür, herşeyini anlatırmış. Mutluluk, adından da belli olduğu gibi çevresine pozitif enerji saçarmış. Ufacık şeyler bile onu mutlu etmeye yeter, sürekli gülümser ve hayata huzurla bakarmış. Tabii ki bizim prensesin tam tersi bir şekilde. Belki de prenses, bu yüzden en çok Mutluluk'la iyi anlaşarmış. Zaten başka da arkadaşı olmazmış bizim prensesin. Ama Mutluluk'un da kimseye söylemediği bir sırrı varmış. Prensese bile anlatamadığı, onu hayatta tek mutsuz eden şey...

Mutluluk prensesin yanına gidince Tiksinti ona her şeyi anlatmış. Pazara gittiğinde, tezgâhta gördüğü delikanlıyı, ona nasıl içinin ısındığını, evinin yerini ne söyleyip öğrendiğini... Ve en önemlisi de kendisi için o eve gidecek kişinin Mutluluk olmasını istemiş ve ondan başka kimseye güvenemeyeceğini söylemiş. Mutluluk buna üzölmüş ama hiç belli etmemiş. Aslında o, prensesi çok seviyormuş hatta ona deliler gibi âşıkmiş. Ama onu kaybetmemek için ve prensesin de huyunu bildiğinden bunu ona hiç belli etmezmiş. Bu sırrı, onu günden güne yiyip bitiriyor, zaman zaman kendi başına dağlara çayırlara gidip düşünerek uzak diyarlara dalıp gidiyormuş. Prens derdini anlatınca istemeden de olsa ona destek verir gibi görünmüş. Hatta ona destek olmak için her şeyi yapabileceğini bile söylemiş. Aşk böyle bir şeymiş işte! Sevdiğini mutlu görmek ve onu kaybetmek istememekmiş demek ki!

Prenses, ona o gün sarayda kalabileceğini söylemiş. Böylece birlikte plan yapabilecekler, uzun uzun konuşacaklarmış. Mutluluk ise bu teklifi kabul etmiş. Prenses de onu sarayın en güzel odalarından birine yerleştirmiş. Sonra da aşağıya inip bir güzel akşam yemeği yemişler. Mutluluk prensese son kez, bu işi çözeceği hakkında umut verip yatmış. Ertesi sabah, prenses için en güzel sabahlarından biriymiş. Çünkü o gün Mutluluk prensesin beğendiği o yakışıklı delikanlının evine gidecekmış. İçinden ilk defa mutluluk çığlıkları atmak geliyormuş. Ama tabii ki de sarayın içindeyken değil. Hemen Mutluluk'u uyandırmak için odasına gitmiş ama zaten Mutluluk uyanıkmış. Ona o gün öğleye doğru gidip gidemeyeceğini sormuş. Mutluluk ise prensesi üzmemek adına gidip konuşabileceğini söylemiş. Fakat Mutluluk'un aklında farklı bir plan varmış. Mutluluk prensesi o delikanlıyla yan yana görmek istemediği için bir mektup yazıp krallıktan gitmeye karar vermiş. Prenses hiç olmadığı kadar mutlu, Mutluluk ise onun mutluluğuna ortak görünerek ama içi içini yiyerek vedalaşmışlar ve Mutluluk düşmüş yollara.

Aradan günler geçmiş. Bizim prenses Tiksinti Mutluluk'tan gelecek güzel haberleri bekleyedursun, Mutluluk bilinmedik diyarlarda başka başka isimlerde dolaşıyormuş ne yapacağını bilmeden. Prenses en sonunda beklemekten yorulup kendisi de delikanlının evine gitmek için saraydan ayrılmaya karar vermiş. Oğlanın evine vardığında önce kapıyı çalmadan gizlice evi gözetlemeye başlamış. Kapıyı çalsa da biri kapıyı açarsa ne söyleyeceğini bilmiyormuş çünkü. İçeride bir yaşlı anne ve baba ve üç de genç çocuk varmış. Biri de bizim pazarcı yakışıklı delikanlı. Prenses, içerideki konuşmaları nefesini tutarak dinliyormuş. Fakir bir ev olduğundan camlardan biri kırılmış ve tüm konuşmayı duyabiliyormuş. Anne ve baba oturmuş, "Biz size artık ne diyelim? Sen Kibir, kendini her şeyden, herkesten üstün görüyor; kızım Haset sen ise önüne geleni kıskanıyor, ya sen oğlum Öfke, havadan bile nem kapıyor, sinirlenecek bir şey hep buluyorsun!" diye söyleniyorlarmış. Meğer bizim yakışıklı delikanlının adı, Öfke'ymiş. O da ailesine bağırıp çağırıyor, tüm eşyaları oradan oraya fırlatıp duruyormuş. Anne ve baba, üzüntüden perişan hâlde ne yapacaklarını bilmeden olanları izliyor ve yaşlı anne ağlayıp duruyormuş.

Tüm olup biteni izleyen prenses Tiksinti, yaşlı anne ve babaya çok üzölmüş ve kötü duygular besleyen insanların hayatı çevresindekilere nasıl zindan ettiğini anlayıp o günden sonra kendisi de hiçbir şeyden tiksintmeyip her şeyi sevmeye karar vererek oradan usulca ayrılmaya karar vermiş. Meğer beğendiği delikanlı Öfke de çok sinirli ve adı gibi her şeye öfkelenen huzursuz bir çocukmuş. Nasıl yanlış bir karar aldığını, ve sadece görünüşe bakarak yanlış duygulara kapıldığını düşünerek tam arkasına doğru bir adım atmaya çalışmış ki ayağı bir kutuya takılmış ve tökezlemiş. Yere düştüğünde kutunun yıllar önce Mutluluk'a hediye ettiğı kutu olduğunu görmüş ve arkadaşına özlemini, onu ne kadar çok göresi geldiğini düşünerek kutuyu eline almış.

Kutuyu açtığında içinden bir not düşmüş yere. Aşıp okuduğunda Mutluluk'un da kendisine kıyamayıp oğlanın evine konuşmak üzere geldiğini ama bu insanlarla tanışınca içlerindeki kötölüğü görüp prensese tüm bu olanları anlatamayacağına karar vermiş meğer. En önemlisi de sevdiğini mutsuz etmek dünyada isteyeceğı en son şeymiş. Bu nedenle, "Gidiyorum!" diye yazmış nota. "Sana olan sevgimi de yanımda götürüyorum. Seni üzemem sevgili Prensesim. Sen her zaman mutlu olmalısın çünkü!"

Bunları okuyan prensesin, gözlerinden yaşlar akmaya başlamış. Yıllardır asıl mutluluğı ve huzuru göremediğı, her şeye tiksintiyle ve sevmeyerek baktığı için kendisini seven insanları anlayamadığı için çok üzölmüş. Mutluluk, aslında onun en yakınında ve onu en mutlu edecek tek kişiyken o görememiş. Ağlaya ağlaya elinde notla, yollara düşmüş ve en sevdiğini aramaya başlamış. Aylarca yürümüş, diyar diyar gezmiş ve karşılaştığı herkese Mutluluk'u tarif ederek nerede olabileceğini sormuş.

Bir gün tam umudunu yitirip geri dönmeye karar verdiği sırada, başka bir krallığın büyük bir meydanında, çeşme başında oturmakta olan Mutluluk'u fark etmiş ve ona doğru koşmaya başlamış. Mutluluk da prensesi fark edince ayağı kalkıp o da koşmaya başlamış ve sevdiğini yolun ortasında kucaklayıp havaya kaldırmış. Gözlerine inanamıyor, prensesi orada karşısında görmeyi hiç beklemezken karşısına çıkmasını bir rüya zannediyormuş. Prenses Tiksinti ve Mutluluk, ayakta birbirlerinden gözlerini hiç ayırmayarak birbirlerini

ne kadar çok sevdiklerini ve o günden sonra hiç ayrılmayacaklarına dair birbirlerine söz vererek çıkmış krallıklarına doğru yola.

Masalların sonu nasıl biter. Onlar ermiş muradına! Mutluluk ve Tiksinti kırk gün kırk gece süren görkemli bir düğünle evlenmiş ve hemen bir sene sonra da güzeller güzeli bir bebekleri olmuş. Adını ne koymuşlar dersiniz?

SEVGİ...

DEREN ZEHRA ÜNÜVAR 7/C

DOSTLUK KAZANIR

Sevgili Günlük,

20 Ekim 2013

Bugün Bensu'yla aynı eve çıkmaya karar verdik. Yurt yönetimiyle ilgili yaşadığımız sıkıntılar durmak bilmiyor ve artık tahammül edilemeyecek seviyeye gelmişti. Ailemizle de bu durumu paylaştığımızda bize hak verdiler. Yarın okulun yakınlarında ev bakmaya başlayacağız...

Okurken gözlerimden süzülen yaşları fark etmemiştim bile. Ne güzel yıllardı sahiden. Acaba şu an Bensu ne yapıyordu? Beni düşündüğü zamanlar oluyor muydu ki? O benim için gerçek bir dosttan da öteydi. Yaptığım hatadan dolayı beni affetmesini çok isterdim. Onun iyiliği için yapılmış bir şeyden dolayı o kişi sizi neden affetmesin ki? Ama o zaman bu durumu Bensu'ya anlatamamıştım ya da o, anlamak istememişti.

Geçenlerde, eski eşyalarımı sakladığım kutunun içinde telefon defteri elime geçti. Acaba telefon numaraları değişmiş miydi? Şansımı denesem Bensu'ya ulaşabilir miydim?

Kafamda bir sürü soru vardı. O an cesaretimi toplayamadım. Bu sorulara cevap ararken uyuyup kaldım. Gece yarısı boğulacakmış gibi bir duyguyla uyandım. Kâbus görmüştüm. Bensu hastalanmış zor bir dönem geçiriyordu. Gerçekten arkadaşım hasta mıydı? Bana ihtiyacı var mıydı? O gece en kısa sürede arkadaşımı aramaya karar verdim. Sabah telefon defterini de alıp işe gittim. İşimden fırsat bulduğum bir ara telefon numarasını çevirdim. Telefon açıldığında duyduğum ses beni yıllar öncesine götürdü. Melek teyzenin sesi içimi ısıtmaya yetmişti. Bir an söyleyeceklerim boğazımda düğümlendi. Melek teyzenin birkaç kez " Kimsiniz?" "Kimsiniz?" sorusundan sonra kendimi toparlayıp cevap verebildim. Hemen beni tanıdı ve sesimi duymaktan mutlu olduğunu söyledi. Bensu'yu sordum. Bensu'nun eşinden ayrıldığını ve zor bir dönem geçirdiğini söyledi. Bensu'nun telefon numarasını aldım ve onu aradım. Karşıma çıkan ses yorgun, yalnız ve hayattan bıkmış birisinin sesiydi. İçim acıdı. O an daha önce arkadaşımı aramadığıma pişman oldum. Bütün cesaretimi toplayıp:

--- Merhaba Bensu, ben Aslı.

Uzun bir sessizlikten sonra Bensu titreyen bir sesle " Merhaba." dedi. Onunla görüşmek istediğimi, onu çok özlediğimi söyledim. Telefonla konuştuktan sonra adresini aldım, hafta sonu yanına gitmeye karar verdim.

İki saatlik uçak yolculuğundan sonra Hatay'a vardım. Bir taksiye binip Bensu'nun evine gittim. Heyecanla zile bastım. Kapıyı açan arkadaşıma büyük bir özlemle sarıldım. Kahve eşliğinde uzun uzun sohbet ettik. Birbirimizi öyle özlemiştik, anlatacak o kadar çok şey biriktirmiştik ki kırgınlığımızı bile unutmuştuk. Sahi biz neden kırılmıştık birbirimize. Benim tek istediğim arkadaşımın iyiliği idi. Çünkü biz iki yürek, iki can, iki kardeşтик. Bir kez daha arkadaşımın zor günlerinde yanında olduğum için içim, huzur dolmuştu. Bundan sonra onun için ne yapabilir, kaybettiğimiz yılları nasıl telafi edebiliriz diye düşünmeye başladım. Aklımdan geçenleri Bensu' ya anlattım. İsterse İstanbul'a taşınabileceğini birlikte çalışabileceğimizi söyledim. Keyifli bir hafta sonu geçirdik. Aramızda konuştuklarımızı tekrar düşünmesini rica ettim. Ben İstanbul'a döndüm. Hemen hemen her gün telefonla görüştük. Bensu'nun sesi her geçen gün daha iyi geliyordu. Hatay 'da

halletmesi gereken birkaç işi olduğunu daha sonra yanıma geleceğini söyleyince dünyalar benim olmuştu.

Birkaç ay sonra Bensu İstanbul'a taşındı. Bir süre bende kalmasını bu arada uygun bir ev bakmayı teklif ettim. O da buna çok sevindi. Artık eski günlerdeki gibi beraberdik. Bensu, tuttuğunu koparan, çok başarılı birisiydi. Kısa sürede toparlanıp işine dört elle sarılacağından adım gibi emindim. Kendini hazır hissedince birlikte çalışmaya başladık. Büyüklerimiz boşuna "Birlikten kuvvet doğar." dememişler. İşlerimiz yolundaydı. Bana yakın bir yerden ev de tuttuk Bensu'ya. Her şey yoluna girmişti. Artık eski günlerdeki gibi can arkadaşım yanımdaydı. İnsanın zor günlerini beraber geçirdiği arkadaşıyla olan dostluğu bir başka değerli oluyormuş. Üstünden yıllarda geçse, birbirini görmese de dostluk kaldığı yerden devam ediyormuş. Bundan sonra hayat bize neler sunacaktı hiç bilmiyorduk. Ama bildiğimiz tek şey iyi ve kötü günlerimizde birbirimizin yanında olacağımızdı.

ELİFNAZ ÖZTEKİN 10/A

DUYGULAR DİYARI

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben ebemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken... Çok uzaklarda gözlerden ırak, kocaman bir diyar varmış. Buranın sakinleri yaşadıkları yeri Duygular Diyarı diye adlandırırlarmış. Ancak bu insanların bir sorunu varmış. Kişilikleri tek bir duygudan oluşuyor, tüm olaylara tek yönlü yaklaşıyorlarmış. Bu yüzden de en basit meselede dahi anlaşmazlığa düşüyorlarmış. Herkes yalnızca kendi karakterinin iyi olduğuna inanıyor, karşıdaki kişinin düşüncesine hiç kimse değer vermiyormuş.

Günlerden bir gün, en ufak bir kıvılcımla patlamaya hazır, olur olmaz her şeye kızan Barut ile doğan hiçbir günün kendisine mutluluk ve huzur getirmeyeceğine inanan Karamsar, Sisli Dağ'ın eteklerinde ellerini çenelerine dayamış, kara kara düşünüyorlarmış. Barut:" Yeter artık, dayanamayacağım! Kuzenim Poğaçanın aklını başına getirecek bir plan yapmalıyım, bıktım onun yumuşak huylu olmasından, kalbinin sürekli iyilikle çarpmasından... Yahu, insan hiç mi bir şeye kızmaz, sinirlenmez!"

Sözü alan Karamsar da kapı komşusu Papatya'yı çekiştirmeye başlamış: "Nasil oluyor da hayata bu kadar güzel bakabiliyor, her sabah bahçesinde kollarını gökyüzüne uzatıp neşe ile güneşi selamlıyor? Hiç mi tasalanmaz insan, hiç mi kaygılanmaz ?"

Tam o sırada yanlarına Ödleğ gelmiş ve konuşulanları sonuna kadar dinledikten sonra:

"Arkadaşlar, ben şimdi Mutluluk Vadisi'nden geliyorum. Orada Poğaç ve Papatya'yı korkusuzca mantar toplarken gördüm. Yanlarına yaklaştığımda yarın orada piknik yapacaklarını duydum. Bence de bunlara bir ders vermenin zamanı geldi." demiş. Barut, homurdana homurdana aklından geçenleri yanındakilerle paylaşmış: "Arkadaşlar, biz de yarın Mutluluk Vadisi'ne piknik yapmaya gidelim ancak önce iyilik düşmanı Sıska Cadı'ya gidip bizim için bir iksir hazırlamasını isteyelim." demiş. Ardından şöyle devam etmiş: "Cadıdan aldığımız iksir ile Ödleğ bir kek hazırlasın. Keki yiyen Poğaç ile Papatya da artık bizim gibi olsunlar, sert ve sinirli... Tabii bir de bol kaygılı." Bu sözler üzerine, yüzünde hafif bir tebessüm belirecek gibi olsa da Barut hemen toparlanmış, kaşlarını çatmış. Çünkü hiçbir şeyin kendisini mutlu etmesine izin vermezmiş.

Karamsar ve Ödlele, planı kuşku ile karşılasalar da seslerini çıkarmamışlar ve hep birlikte Sıska Cadı'nın oturduğu yıkık dökük barakanın yolunu tutmuşlar. Cadı, üç kafadarın planını dinledikten sonra iksir hazırlama işini seve seve kabul etmiş. Bu zorlu görevi yerine getirirken yorulacak olsa da Duygular Diyar'ının iyi kalpli iki sakininin daha kendilerine benzeyecek olması onu heyecanlandırmış. Sıska Cadı o kadar sevinmiş ki büyü odasına geçip iksiri birkaç saat içinde hazırlayıvermiş. Hatta planlarını daha hızlı gerçekleştirmeleri için Barut ve arkadaşlarına, sihirli süpürgesini de ödünç vermiş.

Cadının verdiği iksirle keki yapma görevini üstlenen Ödlele, evinin mutfağında işe koyulmuş. Un, süt, yumurta dâhil tüm malzemeleri katmış ama tam iksiri boşaltacakken onu bir titreme almış. Ya sabah unutarak keki kendisi yerse, ya bu yaptığından ötürü başına bir felaket gelirse... Ya Sıska Cadı iksiri yanlış hazırlamışsa... Onlarca ihtimali düşünen Ödlele'in resmen ödü kopmuş. Sonunda iksiri koymaktan vazgeçip keki güzelce pişirmiş. Sabahın ilk ışıklarıyla Barut, Karamsar ve Ödlele piknik sepetine keki de koyup Mutluluk Vadi 'sine gitmek için süpürgeye binerek yola çıkmışlar. Vadiye vardıklarında Papatya ile Poğaçanın mutluluk içinde oyunlar oynadığını, hazırladıkları ikramları afiyetle yediklerini görmüşler. Hemen sihirli süpürgeyi ağacın arkasına saklayıp yanlarına gitmişler. Barut kibarca yaklaşp "Merhaba arkadaşlar afiyet olsun" demiş. Barut'un bu tavrı karşısında Papatya ve Poğaçanın oldukça şaşırılmışlar. Çünkü ne Barut ne de yanındaki arkadaşlarının, kibarca konuşmak bir tarafa, kavgasız gürültüsüz günleri geçermiş. Şaşkınlığı bırakıp sevinçle "Teşekkür ederiz buyurun birlikte yiyelim." demişler. Karamsar da "Ne hoş bir tesadüf, biz de pikniğe gelmiştik." diye konuşmaya katılmış. Ardından Barut, keki sepetten çıkararak Papatya ve Poğaçaya ikram etmiş. Papatya ve Poğaçanın, hiçbir kuşku dahi duymadan, keki yemeye başlamışlar. Barut, Karamsar ve Ödlele ise gizlice süpürgelerine binerek ormanı orayı terk etmişler.

Ertesi sabah Papatya ve Poğaçanın, güzel kokan çiçekler ve süslü hediyeler olarak Sisli Dağ'ın eteklerinde oturan arkadaşlarını ziyarete gitmişler. Amaçları önceki gün ki davranışlarından duydukları memnuniyeti dile getirmekmiş. Ama hediye ve çiçekleri gören Barut ve Karamsar, mutlu olacaklarına daha da sinirlenip Ödlele'i kenara çekmişler. Daha bir şey sormadan, Ödlele, titreyerek her şeyi itiraf etmiş. Ancak Ödlele onlara olayı

anlatırken Poğça ve Papatya konuşmaları duymuş. Papatya "Neden böyle bir şey yapmak istediniz, yoksa biz size zarar verecek bir şey mi yaptık?" demiş. Yumuşak kalpli Poğça ise bu hain planı duyar duymaz ağlamaya başlamış. Uzun süren bir sessizlikten sonra Ödlek "Siz bize bir şey yapmadınız ancak biz sizi çok kıskandık. Siz sürekli mutlu, kaygısız, ve güler yüzlü bir hayat sürüyorsunuz ancak biz sinirli, korkak üzgün ve asık suratlıyız." demiş. Tam işlerin karıştığı bu anda, oradan geçmekte olan Duygular Diyarının bilge kişisi Dengeli Hippi, tüm olanları baştan sona dinleyip şu sözleri söylemiş: "Aslında hiçbiriniz kötü kişiler değilsiniz. Yaşantımızda her duygunun yeri ve önemi apayrı. Örneğin korku duygusu Ödlek arkadaşımızı kötülük yapmaktan alıkoydu. Yine Barut öfkesini masum insanlar yerine haksızlık ve cehalete yöneltse daha doğru davranmış olur. Papatya ve Poğça ise her şeye tozpembe bakmak yerine daha temkinli davranarak kendilerini kötülüklerden koruyabilirler. Demek ki duyguları iyi ya da kötü diye ayıramayız. Önemli olan her duygularımızın doğru kullanılmasıdır."

Dengeli Hippi'nin sözlerinden çok etkilenen arkadaşlar kendi karakterlerini koruyarak başkalarına benzemeden ancak duygularını olumlu yönde geliştirmeye söz vermişler. Hep birlikte birbirlerine saygı duyarak mutluluk içinde yaşamışlar.

İBRAHİM MERT KAYA 7/E

YANGIN

Evimin olduğu sokağa girmek üzereydim. Etrafımdaki insanların bir telaş içinde olduklarını fark etmem uzun sürmedi. Evim sokağın sonundaydı ve herkes ellerinde su dolu kovalarla oraya doğru koşuyordu ben de koşmaya başladım. Kalbim delicesine atıyordu. Ve işte yanan ev benim evimdi. Evim alevler içindeydi ve itfaiye hâlâ gelmemişti. Delirmek üzereydim. Eşyalarım, kitaplarım, her şeyim o evdeydi. Her şeyden önemlisi kedim. Bu alevlerin içerisinde kurtulması olanaksızdı. İçeriye girmeye çalıştım fakat alevler, o kadar suya rağmen söneceğine daha da artıyordu sanki. İtfaiye geldiğinde dizlerimin üzerine çökmüş ne yapacağımı düşünüyordum.

İstanbul'a üniversite okumak için gelmiştim. Ailevi sorunlarımdan ötürü kendi hayatımı bir an önce kurmak istiyordum. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde okuyordum. Burayı kazandığımı duyduğumda gerçekten mutlu olmuştum. Fakat her zaman içimde tuhaf bir duygu vardı. Bir eksiklik... Yalnızlık mıydı acaba bu hissettiğim şey? Hiçbir zaman çok arkadaşım olmamıştı. Arkamı rahatça yaslayabileceğim bir kimse de... Sanırım bundan dolayı böyle hissediyordum.

Biraz birikmiş param vardı. Öncelikli olarak yurda yerleştim. Oda arkadaşlarım da pek bir uyumsuzdu doğrusu. Yalnız birini sevmiştim. Zaten onunla da iyi arkadaş olmuştuk. O da diğerleri hakkında benim gibi düşünüyordu.

Üniversite okuduğum seneler zordu. Elimdeki para beni çok uzun süre idare edemeyeceği için hem işe hem de okula gidiyordum. Ailem benim şehir dışında okumamı istemediği için bana kızgındı ve babam sanırım beni cezalandırmak için para göndermiyordu. İşte o duyduğum yalnızlık hissini en çok bu zamanlarda hissediyordum. Ama her şeye rağmen üniversitede geçirdiğim yıllarım güzeldi. Samimi olduğum çok olmasa da iyi anlaştığım insanlar olmuştu. Yurtta kaldığım süre zarfında sanırım en iyi paylaşmayı öğrendim. Birbirimizle çok yakın olmasak da birimizin canı sıkılsa odadakilerin hepsi başına toplanır, bana bir şeyler yapmaya çalışırlardı. Bu benim en çok hoşuma giden şeydi. Onlarla yalnız eşyalarımızı değil; sevgimizi, üzüntümüzü de paylaşırdık ve bu dediğim gibi çok hoştu.

İstanbul'un bana göre eşsiz ama biraz da ürkütücü bir güzelliği vardı. İçinde birçok iyiliği ve güzelliği barındırırken bir o kadar da kötülüğü barındırdığı aşikârdı. Bütün güzel şeylerin hep biraz tehlikeli olduğunu düşünmüşümdür. Ve ben şimdi bu tehlikeli ama güzelliğinin kattığı biraz da gizemli şehirde elimde mesleğimle gerçek bir hayat kurmaya başlamıştım. Ve bir ev tuttum. Şirin, küçük bir evdi ve bana fazla fazla yeterdi. İçinde kitaplarım ve kedimle beraber tabii. O kediye mahalleye ilk girdiğimde görmüştüm. Bembeyaz tüyleri ve masmavi güzel gözleri vardı. Onu ilk gördüğüm gün peşime takılmış, bana kendini sevdirmeye çalışıyordu. Ben de pek düşünmeden evime almıştım onu. Sıcak bir yuvayı hak ediyordu ve bana iyi bir dost oluyordu.

Hâlâ dizlerimin üzerindeyim. Kalkamıyorum. Sorguluyorum. Neden yandı ki evim? Neden beyaz tüylü arkadaşım gitti? Neden boş yere bir sürü masraf ve iş çıktı? Neden yardım isteyebileceğim kimse yok? İçimde bir şeylerin yükseldiğini hissettim. Öfke. Evet, öfkeydi bu içimde yükselen his. Kime, neye? Hayat mı? Babama? Anneme? Kendime? Evet, belki bu yangın düzelir. Yel alır götürür külleri. Her şey baştan yapılır baştan düzenlenir. Eşyalar eski haline gelir. Fakat bu yangın bir kere içimde bir şeyleri yükseltti. Bunca zamandır yaşadığım bastırılmış duyguyu bir yangın ortaya çıkardı: Öfkeyi. İçimde asla tamir olmayacak şeylerin getirdiği öfke; affetmeyi, hoş görmeyi, merhameti alıp götürdü.

KÜBRA ÖZPOYRAZ 10/B

ŞANSSIZ PRENS

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde çok uzaklarda kocaman bir adanın üzerine kurulmuş bir ülke varmış. Bu ülke geçimini balıkçılıktan çıkarırmış ve hiçbir ülke onlar kadar büyük, onlar kadar lezzetli balıklar tutamazmış. Ülke bolluk ve bereket içindeymiş. Herkes mutlu ve huzurlu bir hayat sürermiş bu ülkede. Böyle güzel günler yaşanırken kralın biricik oğlu dünyaya gelmiş. Kral bu duruma o kadar sevinmiş ki kırk gün kırk gece halka ziyafetler vermiş. Bütün halk bu küçük çocuğun onlara daha da bolluk ve zenginlik getireceğine inanırken soğuk kış ayları kapılarına dayanmış.

Prens doğduğundan beri denizdeki balıklar yavaş yavaş ölmeye ve yok olmaya başlamış. Halk şanslı sandıkları o küçük çocuğu bir anda suçlamaya ve kötölemeye başlamış. Kral ülkenin bu kötü gidişatına bir dur demek ve balıkların ölmesinin sebebini bulmak üzere görevlendirdiği yarı insan yarı yunus askerlerini çağırmış. Askerler; denizlere, okyanuslara açılıp bu duruma çare aramışlar. Bu sırada Buz Diyarı'nın kıyısında bulunan Dev Krallığı'nı bulmuşlar. Askerlerin söylediğine göre bu krallık buzullarla kaplı bir adanın kıyısında kurulmuş ve bu ülke devasa büyüklükte devlerin yaşadığı bir bölgedeymiş. Denizin kirlenmesi ve balıkların bu durumdan dolayı ölmesinin sebeplerini bulmuşlar. Devler, denize çöplerini ve yedikleri her şeyi atıp tüm denizi kirletiyorlarmış. Askerler olan biteni krala anlatmak için ülkelerine geri döndüler. Kral hemen büyük bir donanma kurup Dev Krallığı'na sefere gitmiş. Ama kral ve donanması bir daha o seferden dönememiş.

Kralın geri gelmemesi üzerine ülkede büyük bir karmaşa ve kaos ortamı oluşmuş. Kraliçe ne kadar bu duruma müdahale etmeye çalışsa da daha 19 yaşına yeni girmiş oğlunun tahta geçip bir şeyler yapması gerektiğini biliyormuş. Uğursuz ve şansız olarak nitelendirilen bu çocuk artık bu karmaşaya, kıtlığa ve bu kötü namına bir dur demek için çözüm yolları aramaya başlamış.

Sonunda prens tahta geçmiş ve babasını bulmak için donanmasıyla Dev krallığı'na doğru yola çıkmış. Prens bu korkunç, dehşet verici, devasa devlerin kucağına doğru ağır ağır gidiyormuş. Sonunda Prens, Dev Krallığı'na geldiğinde verdiği büyük mücadele ile Dev Kral Azok'u öldürmeyi başarmış. Devleri öldürerek babasını yıllarca hapsettikleri zindandan kurtarmış ve ülkelerine baba oğul geri dönmüşler. Onları gören halk bu duruma çok şaşırmış çünkü denizleri kirleten devler artık ölmüş. lkeye yeniden bolluk ve bereket gelmiş. Bu olaydan sonra denizleri kimse bir daha kirletmemiş.

MERT ÇİÇEK 8/A

OĞUZ KAĞAN DESTANI HAKKINDA GENEL BİLGİ

Oğuz Kağan Destanı, Türklerin en eski tarihinin özeti gibidir. En önemli özelliği, olayların tek kişinin etrafında geçmesidir. Çeşitli kahramanlar yoktur. Oğuz Kağan'a olağanüstü özellikler yakıştırılmıştır. Eşleri ile karşılaşmasının dışında akınlar, savaşlar oldukça gerçekçidir. Anası Ay Kağan'dır. Babasından söz edilmez. Günümüze kadar ulaşan destanın hiçbir yerinde babasından söz edilmez. Çin kaynaklarına göre ise, babası Kara Han (Kayra Han)'dır.

Oğuz Kağan savaşçı, yiğit, birleştirici, uzlaştırıcı, iş bölümü ve iş birliği yapan, dostluğa önem veren, töreleri belirleyen gözü pek bir önder, gerçek bir kahramandır. Uzun süre (kimi kaynaklara göre 60 yıl) hükümdarlık yapmış, sonra da ülkesini oğulları arasında paylaşmıştır.

Gök Tanrı'nın kızı olan ilk eşinden 3 oğlu ve Yer Tanrı'nın kızı olan ikinci eşinden doğmuş 3 oğlu vardır. Tarihte anılan 24 Oğuz boyunun Oğuz Kağan'dan türediği anlatılır.

Oğuz Kağan Destanı'nın ilk yazımı 1936 yılında Willy Bang-Kaup ve Reşit Rahmet-i Arat tarafından yapılmıştır.

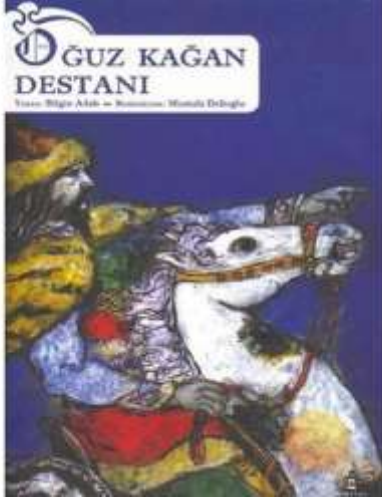
Oğuz Kağan Destanı'nın son sözlerinin 13.yüzyıl Uygurcası ile yazılmış özgün metninden alıntı:

... Ay oğullar, köp men aşdum,

Uruştuğlar köp men kördüm

Çıda birle ok köp atdum,

Aygır birle köp yürüdüm

[1]

OĞUZ KAĞAN DESTANINDAN ALINTILAR ve AÇIKLAMALAR

1.Bölüm- Oğuz Kağan'ın Doğumu:

(1.) *Yukarıda Gök Tanrı, Aşağıda Yer Tanrı egemendi...*

Gök ve Yer Tanrı' ya inanmaktadırlar.

(2.) *Türk boyları yaşardı mutluluk içinde...*

Türkler Oğuz Kağan'dan önce boylar halinde ayrı yerlerde yaşarlardı.

(3.) *Türk boyları tanrılardan kendilerini dirlik içinde yönetecek, uluslarına düzen getirecek, onları birleştirecek bir hakan istediler. Ve tanrılar, bu dileğini kabul ettiler. Başlarına geçmesi için Oğuz Kağan'ı gönderdiler.*

Türkler, yöneticilerinin tanrılar tarafından verildiğine inanırlardı. (Kut inancı)

2.Bölüm- Genç Oğuz'un Gergedan Avı ve Kağan Oluşu:

(4.) *... Üçüncü gece canavara pusu kurdu. Gecenin bir yarısında ölümüne susamış bir gergedan, gelip başıyla vurdu Yiğit Oğuz'un kalkanına. Öyle güçlüydü ki vuruşu, sarsıldı*

Oğuz. Başkası olsa kaçardı mutlaka, ardına bile bakmadan. Ama o kaldırdı mızrağını, canavarı başından vurdu. Kesip kılıcıyla kafasını, aldı götürdü obasına.

1. Kazanım : Oğuz Kağan cesur bir hükümdardı.

2. Kazanım : Türkler avcılıkta çok ustaydılar.

(5.) ... O günden sonra hakan seçtiler bu güçlü yiğidi. Oğuz Kağan koydular adını. Çevresinde birleştiler. Tek tek boylar olarak yaşarken birbirlerinden habersiz, bir budun (kavim) olup güçlendiler.

1. Kazanım : Halk, Gök Tanrı tarafından Oğuz Kağan'ın seçildiğini düşünmüştür.

2. Kazanım : Oğuz Kağan, boylar şeklinde yaşayan Türkleri tek bir çatı altında toplayarak Asya (Büyük) Hun Devleti'ni kurmuştur.

(6.) Dirlik ve düzen içinde yönetti halkını. Oğuz Kağan; kimsenin hakkını yedirtmedi, güçsüzü güçlüye ezdirtmedi. Düzen ve töre getirdi ülkesine. Aman diyene kılıç dikmedi. Yardım dileyenden yardımını esirgemedi.

Ülkede düzen vardı. Haklar korunmaktaydı. Güçlü güçsüz çatışması yoktu. Töreler vardı. Yardımsever davranılırdı.

3.Bölüm- Oğuz Kağan'ın İlk Evliliği:

(7.) Kızı görünce, yüreğini yaktı Gök Tanrı'nın armağanı.

Eşinin Gök Tanrı'nın verdiği düşünülürdü.

(8.) Üç oğul doğurdu eşi günü geldiğinde. "Gün" koydular adını birinin. İkincisinin adı "Ay" oldu. "Yıldız" verdiler üçüncüye de.

İleride Bey olacak, üç çocukları oldu.

4.Bölüm- Oğuz Kağan'ın İkinci Evliliği:

(9.) Gök Tanrı kadar Yer Tanrı da cömert davrandı. Bu eşinden de üç çocuğu oldu. "Gök" koydular adını birinin. "Dağ" oldu ikincinin adı. Üçüncünün adına da "Deniz" dediler.

Oğuz Kağan'ın iki evliliği ve ileride Bey olacak altı oğlu oldu.

5.Bölüm- Oğuz Kağan'ın Buyruğu:

(10.) *Düşündü ki Oğuz Kağan toplamak gerek tüm hakanları tüm beyleri bir baş altında. Daha güçlü kılmak için ülkesini.*

Asya Hun Devleti zamanındaki boyları tek bir Kağan'a (Oğuz Kağan'a) bağlı olarak birleştirme fikri oluşmuştur.

6.Bölüm- Oğuz Kağan'ın Sefere Çıkışı:

(11.) *Koskoca bir ordu toplandı bayrağının altında, boylar, beyler, yiğitler birleşti. Cenk havaları çalındı, yiğitlik türküleri söylendi birlikte. Böylece sefere çıktı Oğuz Kağan'ın ordusu, Urum Kağan'ın üzerine.*

1. Kazanım: Türkler, iyi avcılığın yanında yiğit ve iyi savaşçılardı.

2. Kazanım: Oğuz Bey'in buyruğunda birleşen boylar. Büyük ve güçlü bir ordu oluşturdular. Urum Kağan'ın üzerine sefere çıktılar.

7.Bölüm- Gök Renkli Kurt:

(12.) *... Sana tanrılar sunmuş hakanlığını. Benim sana sunduğum ise başım ve mutluluğum. Vergiyse, vergini öderim, dostluksa, esirgemem dostluğumu senden.*

Gök renkli bir kurt seferde askerlerin önüne geçer ve onlara kılavuzluk yapar. İdil Müren Denizi'nin kıyısındaki kara dağın eteğinde savaş başlar. Urum Kağan savaşta halkını ve ordusunu bırakıp kaçar. Bu arada Urum Kağan'ın kardeşi Uruz Bey ise, oğlunu dağdaki derin bir ırmaktan geçilerek ulaşılan bir kente savaş bitene kadar kenti koruması, sonrasında da düzeni kurması için yollar. Oğuz Kağan, ordusuyla bu şehre de ulaşır. Uruz Bey'in oğlu, Oğuz Kağan'ın liderliğini kabul eder ve hükümdarlığına katılır. Böylece Oğuz Kağan'ın dostluğunu kazanır. Oğuz Kağan O'na şehri iyi koruduğu için 'Saklayan ve koruyan' anlamına gelen "Saklap" adını verir.

8.Bölüm- İdil Irmağı'nı Geçiş ve Öteki Olaylar:

(13.) Pek sevindi bu işe Oğuz Kağan, "Buranın beyi sen ol" dedi ona. "Senin adın Kıpçak Bey olsun."

Oğuz Kağan ve ordusunun, İdil Irmağını geçmesi gerekiyordu. Fakat İdil Irmağı geçit vermiyordu. Oğuz Kağan'ın ordusunda Uluğ Ordu Bey isminde akıllı bir asker vardı. Çevredeki ağaçlardan keserek ordunun geçmesi için İdil Irmağına bir köprü yaptı. Oğuz Kağan da bu akıllı askerin başarısı nedeniyle, o bölgenin Beyliğini Uluğ Ordu Bey' e verdi. Artık Uluğ Ordu Bey' in adına Kıpçak Bey denecekti.

Oğuz Kağan, güvendiği başarılar kazanmış yiğitlere gittiği bölgelerdeki yerleri yurt belirterek dirlik ve düzeni yaymak üzere Beylikler oluşturmuyordu.

(14.) Oğuz Kağan çok sevindi atına kavuşunca, dedi: "Karluk olsun senin adın bundan böyle, buradaki beylere baş olasın, sürdükçe zaman saygıyla anılsın." Ona bir hazine bağışladı, boyluk verdi ve ilerledi o büyük savaş yolunda, birleştirmek için ülkesini, çünkü iyi bilirdi Oğuz Kağan, birlik olmak güçlü olmak demektir.

Gök tüylü ve gök yeleli kurt, Oğuz Kağan ve ordusuna yol göstermeyi sürdürüyordu. Karlı ve buzullarla kaplı Muz Dağı'na geldiklerinde Oğuz Kağan'ın bindiği ve sevdiği alaca atı kayboldu. Oğuz Kağan bu duruma çok üzüldü. Ordunun içinden bir yiğit uzun uğraşlar sonunda alaca atı buldu. Atına tekrar kavuşan Oğuz Kağan, bu yiğidin başarısı nedeniyle ona Karluk adını verdi. Hazine verdi, yönetmesi için beylik bağışladı sonra da ordusu ile ülkesini birleştirmek için ilerlemeye devam etti. Güçlü olmak için önce birlik olmak gerektiğini Oğuz Kağan çok iyi biliyordu.

(15.) Pek becerikli bir yiğit vardı askerlerin arasında, adı "Temüirdü Kağul" olan. Onu çağırды Oğuz Kağan, buyurdu: "Sen burada kal, aç bu sarayı. Sonra yetiş orduya yine."

Ordusuyla ilerleyen Oğuz Kağan duvarları altın, pencereleri gümüş, çatısı ise demir olan kapıları kapalı büyük bir saray ile karşılaştı. Becerikli yiğitlerinden biri olan Temüirdü Kağul'a bu sarayın kapısını açma görevi verdi. Bu yiğide görevini bitirdikten sonra orduya katılması, Oğuz Kağan tarafından emredildi. O günden sonra yiğidin adı "Kalaç" kaldı.

(16.) *Direndi Çürçet Kağan, ordusu ile birlikte Oğuz Kağan'a karşı geldi. Büyük bir savaş oldu. Oklar, mızraklar uçuştı havada. Çelik kılıçlar çarpıştı kıvılcımlar saçarak. Nice yiğitler telef² oldu, nice ocaklar söndü.*

Oğuz Kağan yolculuğu sırasında "Çürçet" diye bilinen toprakları verimsiz olmasına rağmen at ve sığırı bol, altın ve gümüş madenleri zengin bir ülkeye ulaştı. Burada o dönemin silahları oklar, mızraklar ve çelik kılıçların kullanıldığı birçok yiğit savaşçının öldüğü, hayatlarının sona erdiği bir savaş yaşandı. Oğuz Kağan ve ordusu savaşı kazandı. Çürçet Kağan kaçtı. Halkı ise Oğuz Kağan'ın hükümdarlığını kabul etti ve O'na bağlandı.

(17.) *... Çok şaştı bunu görünce öteki askerler. Onlar da birer araba yaptı. Yürütürken bunlar arabalarını. "Kanga, kanga³," diye bağıryorlardı. Gördü onları ve güldü Oğuz Kağan...*

Son kazanılan savaştan büyük ganimet elde edildi. Fakat ganimetin taşınmasında atlar ve öküzler yetmiyordu. Ordunun becerikli yiğitlerinden Barmaklığ Çosun Billiğ Usta bu duruma çözüm olarak Kanga'yı icat etti. Diğer yiğitler de kangalar yaptılar ve sürerken "Kanga, kanga" diye bağıryorlardı. Oğuz Kağan ganimetleri taşıyan bu yiğitlere "Kangaluğ" adını koydu.

(18.) *İlerlediler Hint, Tangut ve Suriye ülkelerine. Büyük savaşlar oldu, alıp kattı bu ülkeleri de kendi yurduna, tüm halkını bu ülkelerin Oğuz Kağan.*

Oğuz Kağan çok büyük bir coğrafyaya hükmetti. Savaşlarda sayısız zaferler kazandı. Bölgelerin halklarını hükümdarlığına aldı. Törelerini sürdürecekt beyleri bu bölgelere yerleştirdi. Düzeni sağladı, kurallar koydu ve yüzyıllar boyu sürecek barış ortamı sağladı.

9.Bölüm: Uluğ Türk'ün Düşü

(19.) *... Büyük oğullarım Gün, Ay ve Yıldız, siz doğuya gidin. Küçük oğullarım Gök, Dağ ve Deniz, siz de batıya ava gidin.*

² Yok etme, öldürme.

³ Kanga: Araba (bugünkü "kağrı" sözcüğünün bu sözcükten türemiştir.)

Uluğ Türük gördüğü rüyayı Oğuz Kağan'a anlattıktan sonra Oğuz Kağan oğullarını ava yolladı. Avdan dönen oğulları yaylar ve oklar getirdiler. Oğuz Kağan'ın çocukları, Bozoklar ve Üçoklar diye iki gruba ayrıldı. İleride bu gruplar birçok Türk devleti kuracaktır.

10.Bölüm: Oğuz Kağan'ın Son Kurultayı

(20.) ... Ödedim Gök Tanrı'ya olan borcumu bu uzun yaşamımda. Şimdi size veriyorum bu yurdumu, paylaşıyorum aranızda. Artık sıra sizde. Düzen ile yönetin ülkenizi, törelerden ayrılmayın. Haklıdan yana olun, doğruluktan şaşmayın."

Oğuz Kağan ölmeden önce ele geçirdiği toprakları, büyük ve küçük oğullarına "Bozoklar ve Üçoklar" olarak paylaştırır. Kendisi gibi düzene bağlı adaletli yönetmelerini ister. Oğuz Kağan'ın ünü ve öğütleri bu destanlar sayesinde günümüze kadar ulaşmıştır.

KAYNAKÇA:

Adalı, Bilgin (Aralık 2007) Gençler İçin Oğuz Kağan Destanı, 1. Basım, sayfa 21-65

<http://tarihenotlarim.com/oguz-kagan-destani-ve-onemi/>

https://tr.wikisource.org/wiki/O%C4%9Fuz_Ka%C4%9Fan_Destan%C4%B1

http://turkoloji.cu.edu.tr/HALKBILIM/erman_artun_inanc_sistemleri.pdf

FOTOĞRAF KAYNAKÇASI:

[1] <https://productimages.hepsiburada.net/s/7/552/9129510240306.jpg>

CAN ZEMZEM 6/C

AFFETMEK ERDEMDİR

Ahmet, küçüklüğünden beri tıp okumak isteyen ve bu yüzden de derslerine önem veren başarılı ve çalışkan bir öğrenciydi. Annesiyle babasının tek çocuğuydu ve belki de bu yüzden üstüne çok titrerler, onu her şeyden çok severlerdi. Ahmet'in ilkokulda çok yakın olduğu arkadaşları da vardı. Asla arkadaş bulma konusunda sıkıntı çekmedi. Ne de olsa herkese iyi davranan, ön yargılı olmayan ve en ufak şeyleri bile çevresindekilerle paylaşan bir çocuktur Ahmet. Aynı zamanda öğretmenleri de derslerdeki başarısından ve arkadaşlarına karşı sergilediği paylaşımcı tutumundan dolayı Ahmet'i severlerdi. Kısacası sınıfın gözde öğrencisiydi Ahmet.

Hangi liseye giriş yapacağını belirleyecek olan sınavın yaklaşmasıyla birlikte Ahmet derslerine daha fazla ilgi göstermeye başladı. Ne de olsa iyi ve tanınmış bir üniversitede tıp okumak için öncelikle başarılı bir lisede öğrenim görmeliydi ve bunun için de bu sınavdan başarılı bir sonuç alması gerekiyordu. Sınava kadar olan süre zarfında Ahmet sadece çalışmaya odaklandı, arkadaşlarıyla çok sık vakit geçirmez oldu. Ancak bunun karşılığında Türkiye'nin en başarılı liselerine dahi girebilmesini sağlayacak olan notu - yani beş yüz tam puan - almayı başardı. Sınav sonuçları açıklandığında Ahmet mutluluktan havalara uçuyordu. Arkadaşları ve öğretmenleri onu tebrik etti. Eve gidip bu müjdeli haberi anne ve babasına söylemek için sabırsızlanıyordu. Yüzlerindeki o mutluluğu hayal edebiliyordu, özellikle de kendisinin her daim yanında olan annesinin çok sevineceğinden emindi. Lakin evine gittiğinde hiç de düşündüğü gibi olmayacaktı. Evine vardığı zaman kapıyı çaldı, açan olmadı. Tekrar çaldı ve tekrar yanıt alamadı. Bu durum onu tedirgin etmişti. Son çare olarak anahtarıyla kapının kilidini açtı ve odalara hızlı hızlı bakınmaya başladı. Annesini salonda tek başına ağlarken buldu. O an sınavla ilgili aklında ne varsa uçup gitti, tek düşündüğü annesinin neden bu durumda olduğuydu. Annesi Ahmet'e babasının onları terk ettiğini ve artık boşanmaya karar verdiklerini söyledi. Nitekim de öyle oldu. Ahmet'in annesiyle babası bir süre sonra boşandılar. Ahmet bu acı verici olayın ardından kendi kendine söz verdi: Bir daha asla babasıyla konuşmayacaktı.

Ahmet'in annesiyle babasının boşanmasının üzerinden dört yıl geçti. Ahmet liseyi kendi döneminin en iyisi olarak bitirdi. Bu süreçte İngilizcesini geliştirdi ve çok iyi İngilizce

konuşabilir düzeye geldi. Üniversiteyi Amerika'da okumak istiyordu. Bu yüzden Harvard Üniversitesinin sınavına girdi ve kazandı. Hayalini gerçekleştirmek için kocaman bir adım atmıştı. Çok sevdiği annesiyle vedalaşarak Amerika'ya gitti. Orada geçirdiği ilk yılda çok yalnız hissetti. Hiç tanımadığı insanların bulunduğu, hiç bilmediği bir ülkedeydi. Dahası onu her daim seven, en hüzünlü ve en mutlu anlarında yanında olan annesi ondan bir okyanus ötedeydi. Ancak bu hedefini gerçekleştirmesine engel olmadı. Kalan yıllarda çok çalıştı. Her daim hırsıyla ve azmiyle ön plana çıktı. Asla pes etmedi ve bu çabalarının meyvesini ünlü bir cerrah olarak topladı.

Cerrah olalı on yılı aşkın süre geçmişti. Her ne kadar Amerika'da eğitim görse de doktorluk kariyerini Türkiye'de sürdürüyordu. Bu durumun iki temel nedeni vardı: İlki vatanını çok seviyordu, ikinci olarak da annesi artık yaşlanmıştı ve onun yanında durması en iyisi olacaktı. Aynı zamanda evlenmişti de Ahmet ve üç yaşında bir kızı vardı. İstanbul'un en iyi hastanelerinden birinde çalışıyordu ve her ay onlarca hasta ameliyat ediyordu. Yaptığı ameliyatlara tanınmış ve ülke çapında ün sahibi olmuştu.

Bir gün hastaneye durumu çok ağır bir hasta geldi. Ahmet bu hastayı bir yerlerden tanıyıp olabileceğini düşündü ancak hastanın kim olduğunu çıkaramadı. Hastanın ameliyatı çok zorlu geçti ancak Ahmet, hastayı hayatta tutmayı başardı. Ameliyat bittikten sonra, ilk iş olarak hemşireye hastanın kim olduğunu sordu ve büyük bir şaşkınlığa uğradı. Hasta yıllar önce onu ve annesini terk eden babasıydı. Ahmet o an gözyaşlarını tutamadı. Her ne kadar babasına karşı kırgın olsa da babası oradaydı işte, yoğun bakım odasında sessizce yatıyordu.

İlerleyen günlerde Ahmet sık sık babasını ziyaret etti ancak babası daha gözlerini açmamıştı. Babasının yanında duran hemşireye babasının uyanması hâlinde ona haber verilmesini tembihlemişti. Ve sonunda o gün geldi. Ahmet hemşireden babasının uyanmış olduğu bilgisini aldı. Koşarak babasının yattığı odaya girdi. Ahmet'in babası onu görür görmez tanıdı. Yaşlı adamın gözleri doldu. Aynı şey Ahmet için de geçerliydi. Ahmet babasına sarıldı. Konuşmak istiyordu fakat bir türlü beceremiyordu. En sonunda kendini zorlayarak dudaklarından şu kelimelerin akıp gitmesine izin verdi: Seni affediyorum.

ÖMER FARUK PORTAKAL 10/A

KİMSE AYRANIM EKŞİ DEMEZ

Günümüzden yıllar önce henüz daha kargalar konuşmayı, tüccarlar parayı öğrenmemişken kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir topluluk vardı. Bu topluluk sincaplardan oluşuyordu. Bu topluluğun günümüzdeki milletlere kimi açılardan hiç ama hiç benzemeyen özellikleri vardı. Bu toplulukta herkes bebekliğini bitirdiği anda ilgi alanı anlaşılır, bireyler hayatı boyunca bu ilgi alanları hakkında çalışırdı. Ayrıca bu topluluk kendine "Adiller" ismini takmıştı. Bu ismi kullanmalarının nedeni bu topluluğun adalete her şeyden daha çok değer vermesiydi. Mesela bir takasta bir taraf bozuk mal verirse bu hemen "Adalet Sağlayanlar" adı verilen günümüzdeki karşılığı hâkim olan kişiler tarafından çözüldü.

İşte bu toplulukta henüz küçük yaşta ticarete ilgi duymaya başlamış bir çiftçi çocuğu sincap varmış. Bu çocuğun adı Lukav'mış. Bu çocuk henüz beş yaşında, bir un tüccarının yanına eğitilmek üzere verilmiş. Ayrıca Lukav'ın bir de erkek kardeşi varmış, onun adı da Cadda'ymış. O ise bir gün gördüğü bir adalet sağlayandan çok etkilenip küçük yaşta Adalet Sağlayıcı olmaya karar vermiş ve bir adalet sağlayanın yanına eğitilmek üzere verilmiş.

Aradan yıllar geçmiş Lukav bir tüccar, Cadda ise Adalet Sağlayıcı olmuş. Lukav ticari zekâsı sayesinde kendini geçindirecek kadar para kazanabiliyormuş, kardeşi ise mesleğinde başarılıymış. Ancak bir süre sonra kazandığı para Lukav'ı tatmin etmemeye başlamış ve daha fazla para kazanmak için formüller aramaya başlamış. Aklına kurnazca bir plan gelmiş, kendi reklamını yapmanın çok etkili bir yolunu bulmuş. Birkaç insana para verip onlara gizlice kendi ürünlerinin reklamını yaptıracakmış. Bu planını uygulamaya koymuş; satışları artmaya, geliri katlanmaya başlamış. Gün geçtikçe topluluktaki en çok tercih edilen tüccarlardan biri olmuş. Bu arada Cadda ise sürekli ataları tarafından yazılan kitapları okuyor, tüm topluluğa adalet dağıtıyormuş.

Bir gün Lukav ile Cadda beraber fındık avına çıkmışlar. Konuşurlarken bir konu hakkında görüşleri ters düşmüş ve tartışmaya başlamışlar. Aralarındaki tartışma alevlenmiş ve neredeyse bir kavga boyutuna gelmiş. Bir anda Lukav'ın ağzından bir söz çıkmış. Bu olaydan sonra Lukav ve Cadda'nın araları hayatlarında ilk kez bozulmuş.

Ailesi ile tüm bağları kopan Lukav kendini işine daha fazla vermiş ve para kazanmanın yollarını düşünmeye başlamış. Sattığı malların kâr payını arttırmak için ürünlerinin kalitesi düşürmüştü. Aradan bir süre geçmiş, hiç kimse ürünlerin kalitesinin düştüğünü anlamamış. Bu sayede topluluktaki en zengin insan olmuş. Parası sayesinde tüm topluluğu kontrol etmeye başlamış. Artık adalet diye bir şey kalmamış, Lukav her şeyi kontrol ediyormuş. Ayrıca kimse bu düzene karşı çıkamıyormuş.

Bir gün Cadda abisinin bu düzenine doğruları gün yüzüne çıkararak karşı gelebileceğini düşünmüştü. Aklına geçmişte okuduğu bir olay gelmişti. Bir tüccarın sattığı ürünlerin bozuk ve kalitesiz olmasına karşın ürünlerinin çok kaliteli olduğunu savunduğu ve daha sonra bir Adalet Sağlayan'ın ürünlerin kalitesiz olduğunu ortaya çıkardığı bu hikâyeye abisinin yaptığı olayla aynı olabiliyor çünkü kimse ayranım ekşi demezmiş.

Bunu tüm halka anlatmaya başlamış, halk ilk başta inanmamış ve ona karşı gelmiş, aynı zamanda Lukav'ın yardımcıları da Cadda'yı durdurmaya çalışıyormuş. Cadda önceden abisiyle gittiği ormana saklanmış ve halkı inandırmanın yollarını aramaya başlamış. Daha sonra, eğer ki bir şekilde topluluğun kütüphanesine girip okuduğu, abisinin yaptığı olaya tıpatıp benzeyen kitabı halka okursa halkın inanabileceğini düşünmüştü. Bir sonraki gece gizlice kütüphaneye gitmiş, az kalsın Lukav'ın yardımcılarına yakalanıyormuş ancak bir sorun çıkmadan kitabı alabilmiş.

Sonraki gün topluluğun meydanına gitmiş ve tüm insanların önünde kitabı okumaya başlamış, Lukav'ın yardımcıları o kadar insanın içinde hiçbir şey yapamamış, halk ise Cadda'nın okuduklarını mantıklı bulmuş ve Lukav' a karşı bir isyan başlatmış. Bir süre sonra Lukav teslim olmuş. Olaydan bir hafta sonra topluluk, geçmişteki adil hâline dönmeye başlamış. Lukav ve yardımcıları ise Cadda ve diğer Adalet Sağlayıcıları tarafından yargılanmışlar ve onlara özel, bir kütüphane şeklinde hapisane yapılmasına ve oraya hapsedilmelerine karar verilmiş. Topluluk geçmişte yaşadıkları gibi adil bir biçimde yaşıyormuş. Artık kargalar konuşmayı, tüccarlar parayı, insanlar savaşı öğrenmiş ve masalımız bitmiş.

KAAN KÜMÜŞTEKİN 8/B

DENİZKIZI VE DENİZCİ

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir denizci varmış. Bu denizci o kadar güçlüymüş ki her zorluğun üstesinden gelirmiş. Küçük bir kasabada yaşayan bu denizcinin küçük bir evi varmış. Bu evde yalnız yaşarmış. Biraz çirkin ve iri yarı biriymiş. Aslında fakir dostu iyi bir adamcağızmış fakat kasaba halkı ondan biraz çekinir ve korkarmış. Büyük bir gemisi olan bu güçlü denizci ihtiyaç oldukça denize açılmış. Bazen tonlarca

balık tutarak gelirmiş; bazen de denizden inciler, hazineler çıkartırmış. Bu hazineleri ve balıkları kasaba halkına dağıtırmış. Mutlu ve huzurlu şekilde hayatlarını sürdürürlermiş.

Kasabada babası ile birlikte yaşayan güzel bir kız varmış. O kadar güzelmış ki kasabadakiler yüzüne bakmaya kıyamazlarmış. Bu güzel kız kimseleri beğenmezmiş. Babası evlenmesini çok istiyormuş. Çünkü hayatta kimseleri yokmuş. Babası kendi ölünce kızının yalnız kalacağını düşündüğü için evlenmesi konusunda ısrarcıymış. Kız da çok güzel olduğu için herkesi reddediyormuş. Denizci de kızı sürekli takip edip zor durumları olduğunda destek oluyormuş. Kızın babası da denizciyi çok severmiş.

Güzelliğine güvenen bu kızın bir gün yüzünde bir çıban çıkmış. Bu çıban gün geçtikçe büyümüş, kızın bütün yüzünü kaplamış. Kızın yüzü çıbandan görünmüyormuş. Artık onu kimse beğenmez olmuş. Babası doktora götürmüş fakat tedavi edememişler. Nazar değdiğini düşünmüş kıza dualar edilmiş fakat derdine çare bulunamamış. Babası ve kız çok mutsuz ve üzüntü içindeymişler. Kızcağız evden çıkamaz olmuş.

Denizci durumu öğrenmiş. O da çok üzülmüş. Dertlerine çare bulmak için düşünmeye başlamış. Denizci her işini kendi yaptığı için hastalanınca kendine bitkisel ilaçlar yapmayı da bilirmiş. Denize açılmış. Okyanusların derinliklerine ilerlemiş. Okyanusta bir denizkızı ile karşılaşmış. Denizci, denizkızına durumu anlatmış. Bu çıban için ilaç yapmaya çalıştığını

söylemiş. Denizkızı yosunlarla yapılan bir krem hazırlayabileceğini söylemiş. Günlere denizin derinliklerine dalmış çeşitli yosunlar ve deniz dibindeki kumları araştırmış. Sonunda kremi hazırlamış ve denizciye vermiş. Denizci bu denizkızına âşık olmuş. Onu beklemesini söylemiş. Kremi verdikten sonra geri gelip onunla denizlerde yaşayacağına söz vermiş. Denizkızı da denizciyi sevmiş fakat kendi yarı balık olduğu için üzülmüştü. Denizcinin sürekli denizde yaşayamayacağını şartlara uyum gösteremeyeceğini onu zor durumda bırakacağını düşünüyordu.

Denizci kremi kasabadaki güzel kıza ulaştırmış. Kız kremi bir hafta kullandıktan sonra eski sağlığına kavuşmuş. Yine güzelliği ile göz kamaştırıyordu. Kızın babası çok mutlu olmuş ve denizciden ondan bir şeyler dilemesini, ona yardımcı olmak için elinden ne geliyorsa yapacağını söylemiş. Denizci de yaşlı adama denizkızını anlatmış. Denizkızına âşık olduğunu ve evlenmek istediğini söylemiş. Fakat kız yarı balık olduğu için denizlerde nasıl yaşayabileceği hakkında kara kara düşündüğünü anlatmış. Yaşlı adam düşünmüş taşınmış aklına diğer kasabada yaşayan büyücü kadın gelmiş. Belki bu büyücü sana yardım edebilir denizci demiş. Adresini vermiş. Denizci hemen yola koyulmuş. Büyücünün yaşadığı yere gitmiş. Derdini anlatmış. Büyücü denizkızını normal insana çevirebileceğini söylemiş ama bir şartı varmış. Kendi ağırlığınca hazine istemiş. Kız ile birlikte hazineyi getirirse büyüyü yapacaktı.

Denizci tekrar denize açılmış. Denizkızının olduğu okyanusa gitmiş. Onu bulunca olanları anlatmış. Normal insan olmak isteyip istemediğini sormuş. Denizkızı buna çok sevinmiş ve insan olmayı çok istediğini söylemiş. Denizci günlerce hazine aramış, denizkızı da ona yardım etmiş. Sonunda hazineyi bulmuşlar birlikte büyücüye gitmişler.

Büyücü kadın gerekli iksiri hazırlayıp denizkızına vermiş. Denizkızı iksiri içince uykuya dalmış. Üç gün uyuduktan sonra uyandığında bacaklarının olduğunu kuyruğunun yok olduğunu görmüş. Çok mutluydu. Denizci ona evlenme teklif etmiş. Denizkızı da kabul etmiş. Üç gün üç gece kasabada düğün yapılmış. Birlikte sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine...

SILA DİNÇER 8/A

HASTA KAPLUMBAĞA VE KARDEŞİ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde çok uzak diyarlarda bir ormanın içinde iki kardeş kaplumbağanın yaşadığı periler tarafından korunan bir göl varmış. Bu iki kardeşten büyük olanın ismi Tostos, küçük olanın ismi Tosbik imiş. Tosbik yaşamından gayet memnun ve mutluymuş ama tam tersine Tostos sürekli kendini düşünür ve bu gölden kaçmanın bir yolunu ararmış. Gel zaman, git zaman Tostos büyümüş ama hâlâ gölden kaçabilecek kadar büyümemiş bunun üzerine planlar kurmaya başlamış. Öncelikle büyük bir balığın üstünde gölden atlamayı düşünmüş ama balıklara yetişemeyeceğini biliyormuş, sonra taşları dizerek basamak yapmak istemiş ama bu da çok uğraş gerektiriyormuş. Amacını kardeşine açıklamış, kardeşi Tosbik ilk başta Tostos' un gitmek istemesine çok üzülmüş ama kardeşinin mutluluğu için her şeyi yapmaya hazırmış.

Tosbik düşünmüş taşınmış ve sonunda kardeşi için bir çözüm bulmuş. Çözümü, perilerin onlara verdiği yemekleri hiç aksatmadan yiyip çabucak büyüüp gölden çıkabilmesiymiş. Bu fikri Tostos'a açıkladığında Tostos çok sevinmiş ve hemen kardeşinin fikrini uygulamaya başlamış. İlk zamanlar hiçbir değişikliğe uğramayan Tostos sonradan yavaş yavaş büyümeye başlamış ancak hala boyu gölden kaçmaya yetmiyormuş. Tostos'un hırstan gözü dönmüş tek düşünebildiği daha çok yemek ve büyüüp buradan kaçmakmış bu yüzden daha fazla yemek arayışına girmiş. Balıkların yemekleri Tostos'a çok tatlı gelmiş, yengeçlerin yemekleri ise çok tuzlu. Onun için uygun olan tek kaplumbağa yemeğiymiş ama kendisi dışında gölde sadece bir kaplumbağa yaşıyormuş ve o da kardeşiymiş. Hırstan gözü dönen Tostos artık kardeşinin de yemeğini yemeye başlamış, Tosbik ilk başta bir şey diyememiş sonradan çok acıktığını hissetmiş ama kardeşi için her şeyi yapmaya hazırmış. Günler günleri, aylar ayları kovalamış, sonunda Tostos kocaman bir kaplumbağa olmuş ama kardeşi Tosbik tam tersine açlıktan hastalanmış.

Bu durumu gören periler kaplumbağaların iyiliği için son çareyi bu iki kardeşi birbirinden ayırmakta bulmuşlar. Başka bir göle gönderilen Tosbik kısa zaman sonra iyileşmiş ama artık çok mutsuzmuş çünkü çok sevdiği kardeşinden ayrılmış. Tostos ise mutsuz ve kardeşinin gitmesine sebep olduğu için pişmanmış, kardeşini çok özliyormuş bunun için bir plan yapıp gölden kaçıp kardeşini bulmaya gidecekmış. Gölden çıkmak için kayaları

tırmanması yeterli olmuş ama maalesef kardeşinin hangi gölde olduğunu bilmiyormuş. Onu aramak için yollara düşmüş, az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş neredeyse tüm ormanı dolaşmış ama kardeşini bulamamış bunun üzerine üzgün bir şekilde yaşadığı göle dönmeye karar vermiş. Gölüne doru yürürken kardeşiyle birlikte geçirdiği zamanları ve kardeşine yaptıklarını acı acı düşünüp pişman olmuş. Gölüne vardığına gözlerine inanmamış kardeşi Tosbik oracıkta duruyormuş ve bıraktığı gibi değil güçlü ve sağlıklı görünüyormuş. Tostos hemen kardeşinin yanına gitmiş, iki kardeş birbirlerine sarılmışlar. Tostos buraya nasıl geldiğini sormuş, Tosbik ise iyileştiği için onu buraya perilerin getirdiğini söylemiş. Tostos kardeşine onu ne kadar çok sevdiğini ve ona yaptıklarından dolayı pişman olduğunu söylemiş ve Tosbik de biricik kardeşini affetmiş ve mutlu yaşamlarına geri dönmüşler. Bu masalda burada sona ermiş.

BERİL GÜL ÇOPUR 8/A

YENİ KRAL KAPLAN

Ormanlar kralı aslan, on iki yıldır ormanın kralıydı. Şimdi emekli oldu. Seçimler yapılacaktı ve yeni kral seçilecekti. Ben de adaydım ve çok destekçim vardı. Bu yüzden kazanabileceğimi umuyordum, unutmadan ben bir kaplandım. Gel zaman, git zaman seçim günü geldi. Ben genel seçim meydanındaydım. 12 saat sonra başkanın ben olduğumu yardımcımın ise jaguar olduğunu öğrendim. O gün partideki (Barış Partisi) arkadaşlarımla kutlama yaptık, taze pişmiş ceylan eti yedik. 3 hafta sonra ülkeye ne gibi değişiklikler yapacağım hakkında bir konuşmam vardı. Ve bende o konuşmaya hazırlanmaya başladım. Üç hafta sonra konuşmamı yapmak için çıktım ve başladım.

Değerli Tanzanya vatandaşlarım, bugün burada Tanzanya'nın yeni kurallarını ve ne yapacağımızı açıklayacağım kurallar sırasıyla;

- Herkes birbirine saygılı davranacak.
- Kimse birbirine zarar vermeyecek veren 10000 FTP ödeyecek.
- Kara askerleri antiloplar, nehir donanması timsahlar ve hava savunması kartallar olacak.
- İlk hedefimiz ASVOB'a (Afrika Savan ve Orman Birliği) katılmak olacak.
- Orman'a her gelen kişi alınmayacak OGS (Ormana Giriş Sınavı) ile girecek.
- Kimse başıboş dolaşmayacak.
- Avcılar Leoparlar olacak.
- Et ihtiyacı dışında kimse hiçbir ormandan hayvan öldürmeyecek cezası 60000 FTP olacak.
- Sadece çürümüş ağaçlar kesilecek.
- Ajanlar ise yıldız burunlu köstebekler olacak.

- Bizi ve ormanı yok etmek isteyen insanlara karşı tüm halk mücadele edecek.
- Meclis Orman'ın ortasında bulunacak.
- Su kaynağımız Nil Nehri olacak.
- Ülkenin adı Kuzey Afrika Cumhuriyeti olacak.
- Ve en önemlisi Ülke cumhuriyetle yönetilecek!

Konuşma bitince tüm ülke beni alkışladı, çok mutlu oldum. Beni 6 yıl bekliyordu, tabi o kadar süre başkanlık yapmak kolay olmayacak ama uğraşacağım ne de olsa ben başkan olmak istemiştım.

DENİZ TİROL 5/A

CANI SIKILAN KIZ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir kız yaşarmış. Bu kız çok büyük, çok güzel ve ihtişamlı bir şatoda yaşarmış. Her istediği o anda gerçekleştirmiş ve isteyebileceği her şeyi varmış. Ama sahip olamadığı ve para ile alamayacağı tek bir şey varmış, bu da dostlukmuş. Bunu o kadar çok istemiş ki, arkadaşları olması için şatosunun önünde gördüğü kızlara bile arkadaşlık teklifinde bulunurmuş. Onlara para, değerli hediyeler vermeyi bile teklif edermiş. Ya hiç kabul etmezler ya da sadece para için yalandan arkadaş olurlarmış. Bu yüzden, bu kız hep yalnız kalırmış. Bu nedenle de hep sıkılırmış. Bazen düşünürmüş keşke bir dilek hakkı olsa da yalnız kalmasa.

O sırada aynada kendini görmüş. Kızıl ve kıvrıkcık olan güzel saçları ahenkle parlıyormuş. Mavi gözlerine bakmış ve "Bende ne eksik var ki, kimse beni arkadaş olarak kabul etmiyor? Güzelim, zenginim ve zarifim. Neden beni istemiyorlar?" diye düşünürken aynada beyaz, parlak, masallardan çıkmış bir peri görmüş. Peri, "Burada kısıtlı bir zamanın var. İyi bir prenses olman, iyi bir arkadaş olduğunu göstermez. Ama hâlâ geç değil. Sana önce arkadaşlarının gönlünü alman için üç dilek hakkı vereceğim. Bu hakları iyi kullan, sonra arkadaşlarının gönlünü alacağına inanıyorum." diyerek bir anda ortadan kaybolmuş.

Penceresinden dışarı bakan yalnız kız, dışarıda ne kadar güzel papatyaların olduğunu hem de milyonlarcasının bir arada yaşadığını görmüş. Kendimi orada hiç yalnız hissetmem, diye düşünmüş ve keşke bir papatya olsaydım diye dilemiş. Gözlerini açtığı anda bir güzel papatyaya dönüşmüş. Etrafındaki papatyalar ona şaşkınlıkla bakıyormuş. İçlerinden bir küçük papatya ona "Adın ne?" diye sormuş. Papatya kız, "Bu seni ilgilendirmez demiş." Küçük papatyanın annesi kızarak "Yaptığını beğendin mi, kızım sadece seninle arkadaş olmak istemişti. Senin gibi değersiz bir papatya yüzünden şimdi gözyaşı döküyor!" demiş. Papatya kız, tam özür diyecekmiş ki bir anda herkes telaşa kapılmış. Hepsi bir ağızdan hemen saklanmış bir anda solmuş gibi görünmüş. Papatya kız bundan hiçbir şey anlamadığı için öylece kalakalmış. Sonra bir çocuk tam onu koparacakken, korku ile gözlerini kapatmış. Daha önce gördüğü ve herkesin çok sevdiğini lezzetli bir kurabiyeye dönüşmeği

dilemiş. O anda kendini bir fırının içinde bulmuş ve çok sevinmiş. Bu sefer de o arkadaşlık teklif etmeği denemiş. Ama o kurabiye, "Ben senin gibi kurabiyeler ile arkadaşlık kurmam." diyerek teklifini reddetmiş. O anda kurabiye kız, ona arkadaşlık teklif edenlerin kendilerini nasıl kötü hissettiklerini anlamış. Tam başka birine daha arkadaşlık teklif edecekmış ki, bir anda fırının kapağı açılmış. Kurabiye kız aniden anne ve oğlunu görmüş. Çocuk, kurabiye kızı işaret etmiş, onu bir poşete koymuşlar ve evlerine götürmüşler. Çocuk kurabiyeyi tam ağzına atacakmış ki, kurabiye kız korku ile gözlerini kapatarak, kütüphanedeki bir kitaba dönüşmeyi dilemiş. Bu son hakkıymış. Ama başka çaresi de yokmuş. Birdenbire kendini şatosundaki dev kütüphanenin içinde bir kitap hâlinde bulmuş. Şatoda yaşayan annesi, Kitap Kız'ı almış ve sesli okumaya başlamış. Bu kitap arkadaşlık ile alakalıymış. Annesi kitabı bitirdikten sonra, "Keşke bir dilek hakkım daha olsa da eski halime dönebilsem." diye içinden geçirmiş. Bir anda kendini odasında bulmuş. Gözlerini açtığı anda bunların bir rüya olduğunu anlamış. Kendi kendine gülümsemiş. Vakit ise rüyasındaki olayların başladığı anmış. Hatalarını tekrarlamamak için aynanın karşısına geçip kendisine söz vermiş. Aynada aynı periyi görmüş ve bu sefer üç dileği, bu masalı okuyana, bu masalı dinleyene ve bu masalı yazana verilmiş.

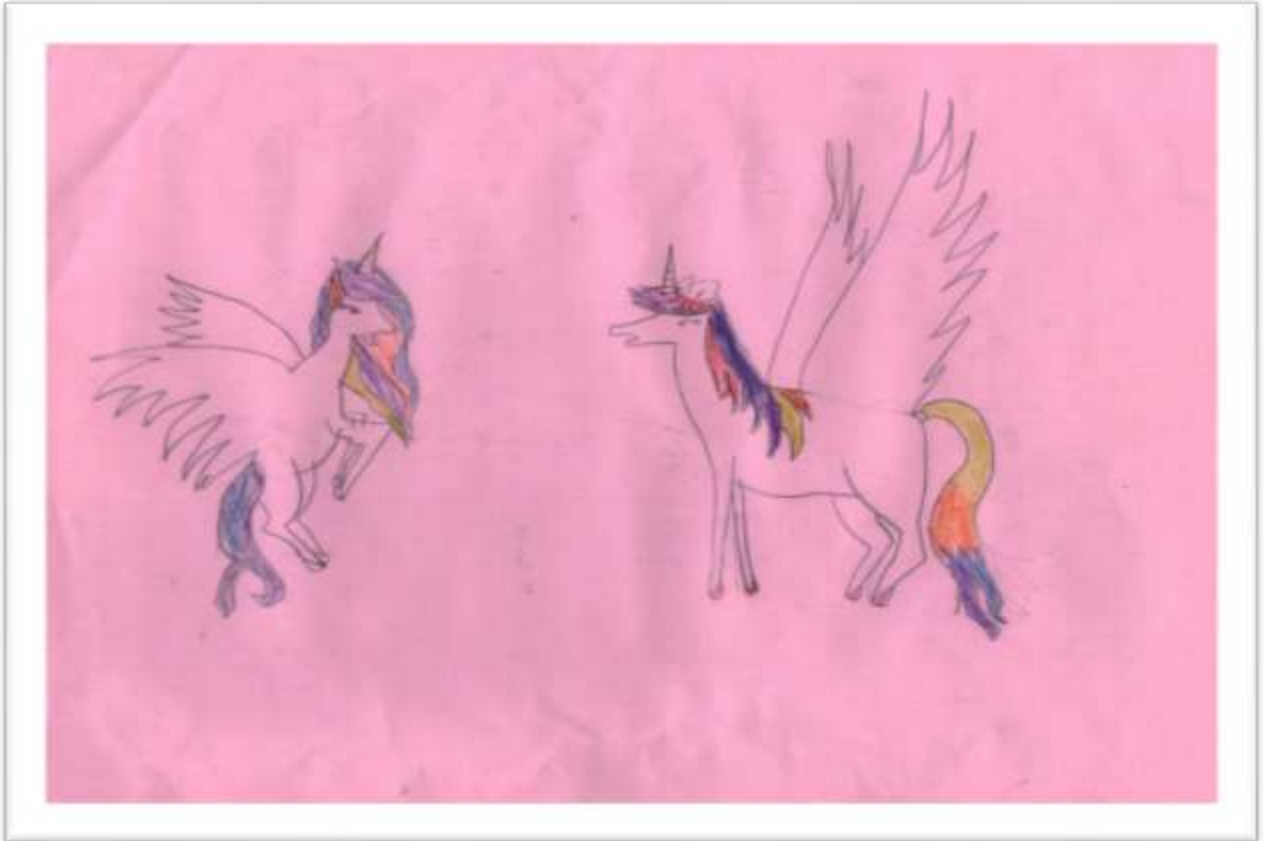

DEFNE PIRIL GÜNEŞOĞLU 6/C

UNICORN

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde küçük bir unicorn varmış. Bu unicorn hep yeni yerler görmek istermiş ama annesi onun kaybolmasından çok korkarmış. Bu yüzden küçük unicorn hayalindeki seyahate hiç çıkamayacağını düşünüyormuş. Yalnız annesinin hazırladığı sürprizden haberi yokmuş. Ertesi gün okuldan döndüğünde evde tüm ışıklar yanmıyormuş sonra ailesi ve arkadaşları sürpriz, diye ortaya çıkmışlar. Küçük unicorn çok sevinmiş. Hemen ailesi ve arkadaşlarının hediyelerini açmış. O gün onlar için çok güzel bir gün olmuş. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

NAZLI SONKUR 3/C

BİLGE KIZGINOĞLU 3/C

AFFET...

Soğuk... Hava çok soğuk. Rüzgârın esintisi iliklerime işliyor. Havada kömür kokusu var. Saat tahminen yediyi çeyrek geçiyor. Duyuyorum; komşularımın hepsi akşam yemeğinde, bu yüzden sokaklar bomboş. Yanımdan hızlıca birisi geçiyor. Aceleci biri olsa gerek. Bakkal Osman sesleniyor arkasından "Oğlum, fazla verdin!". Sonradan anlıyorum bizim mahallelinin oğlu Mete bu geçen. Tam bu olaylar yaşanırken Munis duruyor. Issız sokaktan bir araba sesi geliyor ve yavaşça yakınlaşıyor. Bir ses "Hikmet Amca nedir bu saatlerde seni Munis'le sokağa atan?". Bunu duyunca da "Eh Ahmet ağırlık çöktü evladım Munis'i gezdiriyorum işte!" deyip uzaklaşıyorum. Munis beni bildiğim yollardan sürüklüyor. Ah bu yollar! Eskiden neşesi, sesi, eğlencesi eksik olmazdı. Babam içeriden "Hikmet kardeşini de al gel bağa gidiyoruz" diye bağırır, gün ağarmadan yollara düşmüş olurduk. Güneşin doğuşu, ağaçların ferah kokusu içime dolar, beynime kazınırdı. Her ne kadar tekrar görmeyi istesem de artık simsiyah dünyamda gördüğüm sayılı kalıcı anımın arasında kaldılar.

Eve girdiğimde içerisinin hala soğuk olduğunu fark ettim. Elektrikli ısıtıcının karşısına geçtiğimde Munis kucağıma atladı. O benim ismi gibi cana yakın tek can dostumdu. Bu küçük sayılabilecek evde toplam elli yılımı harcamıştım. Şimdi ise köpeğim ile bana adeta bir sığınak olmuştu. Ailemle olan zamanlarım geldi aklıma. Otuzlu yaşlarımın bile geçtiği bu evdeki yıllarımda kardeşim daha yirmi yaşındaydı. Ona yol göstermek için çokça kez kendimden ödün vermiştim. Gençliğinin getirdiği hevesle çok kötü yollara sapmıştı. Babam her ne kadar görmese de kardeşimin hatalarını tek düzelten ve yönlendiren bendim. Ne kadar çabalasam da hiçbir zaman düzelmemişti. Kardeşime yaptığım en büyük fedakârlığın hayatımı tümüyle değiştirebileceğini bilemezdim. Her ne olursa olsun kardeşimdi o benim. Mahallede üç aydır süregelen bir hırsızlık davası vardı. Her hafta birinin evinden bir şey eksiliyordu. Tüm mahalleli birbirini tanıdığından dolayı kimse etrafından şüphe duymuyordu. Hava kararmıştı; odamdayken evde bir bağırma sesi duydum. Koşarken kardeşimin şüpheli bakışları panik olmama yetmişti. Babamın "Ben şimdi ne yapacağım, ne diyeceğim,

bunun hesabını nasıl vereceksiniz, kim yaptı ?” bağırışları arasında öne atıldım. Kardeşimin gözümün önündeki pişmanlığına karşın kendi yaptığımı söyledim. Babam yakınındaki odun parçasını aldı ve bana vurdu. O darbe hayatımı her anlamda kararttı ve artık göremiyordum! Böylesine bir yaşama ancak filmlerde tanık olabilirdim. Ancak benim başıma gelmişti işte... Tedavi görmem gerektiğini söylemişlerdi. Toplam dokuz ay ailemden bir kişiyi bile görmemiştim. Ne kardeşim ne babam benimle konuştu. Bu dokuz ayın sonunda annemden bir telefon geldi. Babamın beyinde tümör olduğunun ve artık hastanede yatalak olduğunu söylemesi tüm dünyamı yıktı. Yanağımdaki ıslaklığı fark ettim. Görmeyen gözlerimden yaşlar geliyordu. Artık tek bir cümle dahi kuramıyordum. Babamın son günlerindeyken kardeşimle hastanenin önünde karşılaştım. Tek bir kelime dahi etmemişti bana. Babamın cansız bedenini uğurlarken tek dediği söz “Affet.” oldu

Munis usulca yanıma uzanmıştı. Tam bu düşüncelerimin arasındayken nefes alamadığımı fark ettim. Hayatın yükünü düşününce göğüs kafesinde aniden bir baskıyı hissettim Komşularım sesimi duyup gelse de artık çok geçti. Hayatım boyunca bir sınanış içindeydim. Her şeye rağmen herkesi affetmiştim. Elli yaşımı doldurduğumda kendime verdiğim sözü tuttum. Organlarımı ihtiyaç sahiplerine bağışlayacaktım. şimdi ise organlarım başka bedenlerde can buluyor.

SİMAY DEMİRKAP 10/A

Eraslan Vakfı

